

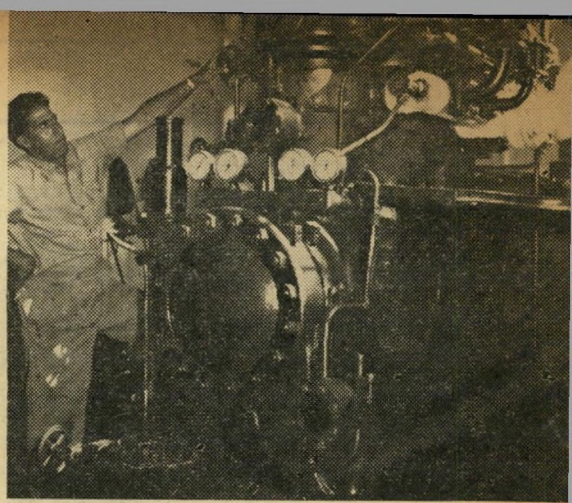
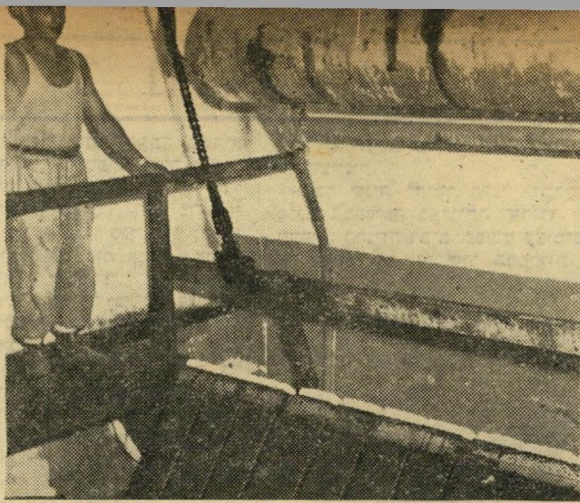
בקשה להשיון יבוא

לשם: **המנהל הכללי**
 תאריך: **10/10/57**
 מס' בקשה: **1075**

הנהל: **המנהל הכללי**
 תאריך: **10/10/57**
 מס' בקשה: **1075**

הנהל: **המנהל הכללי**
 תאריך: **10/10/57**
 מס' בקשה: **1075**

הנהל: **המנהל הכללי**
 תאריך: **10/10/57**
 מס' בקשה: **1075**

מים הופכים קרח: הקומפרסור (ימין) דוחס את האמוניאק והופך אותו לנוזל. נוזל זה הופך לגז, מקפיא את המים הנמצאים בתוך התבניות (שמאל) שהופכים קרח. התהליך נמשך מ"מ עד 10 שעות. כל 12 דקה מוצאת שורה של 18 בלוקים מתוך המיכל המכיל בסך הכל 40 שורות של תבניות.

האשם האמי

תל. במשך שנה וחצי סירב משי רדו של דב יוסף לאשר את הבק" שות ליבוא אמון ניאק, החומר החיוני לייצור ה" קרח. בקשות ה" ייבוא חזרו בדיו" קנות של שטון, כשתשובה קצרה וקולעת טבעה עליהן: נדחה. אולם בה בשעה שאפשר להזעיק ברגע האחרון חיטה או ניר ל" עתונים, אי אפי שר להביא קרוז במסוס או באי ניה. יוסף אכל בוסר, שיני לבון כחו.

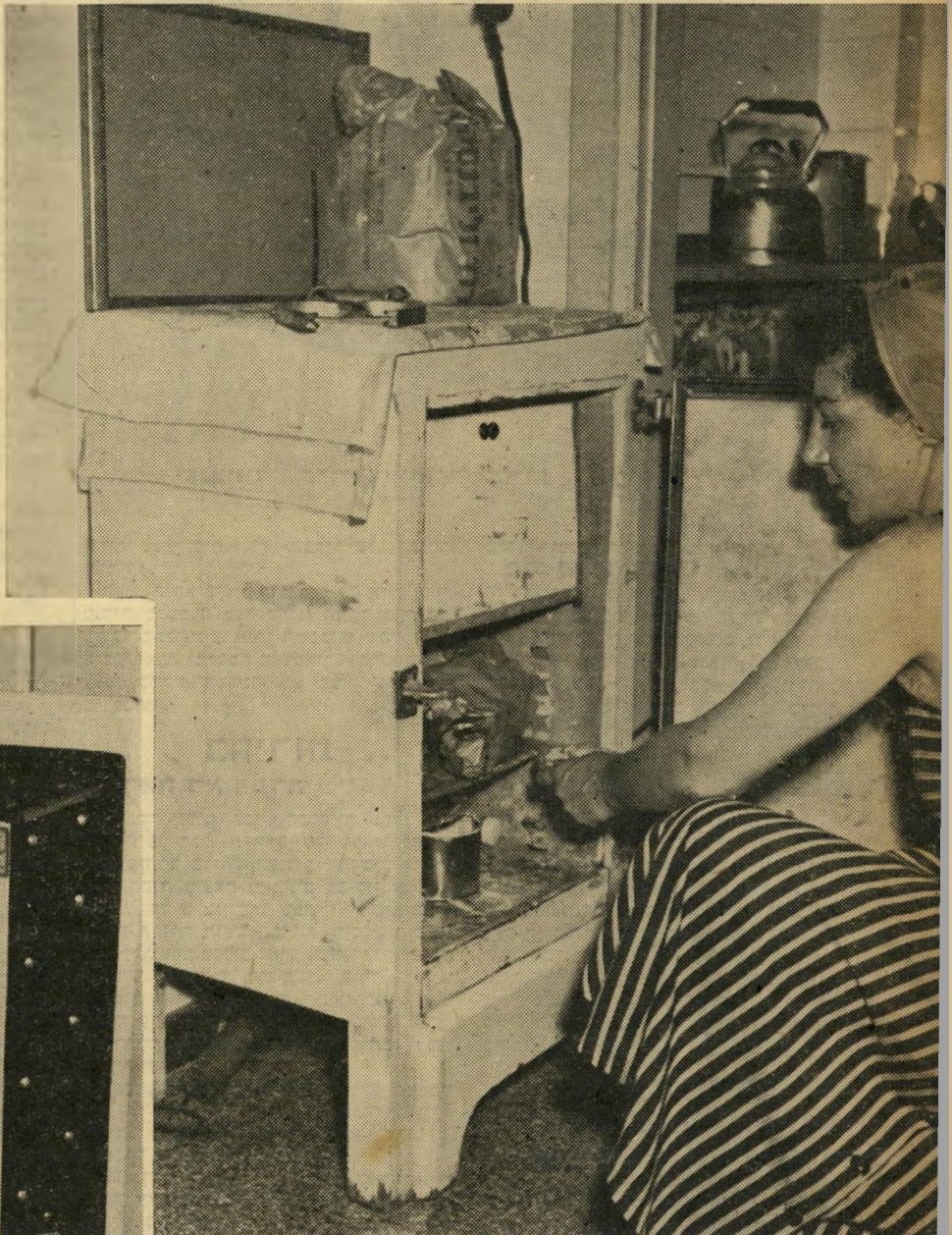
נדחה

נדחה

נדחה

נדחה

נדחה

המעוט המאושר: כ-20,000 מקררים חשמליים נמצאים בתל-אביב. כל מקרר כזה הוא ביח"ר של קרח בועיר אנפין, הנוהג לפי אותו תהליך כמפעלי הענק.

בתל-אביב ישנם 100,000 ראשי משפחה. כ-20,000 מהם בעלי מקררים חשמליים. שאר ה-80,000 זקוקים כ"א לפחות לשליש גוש קרח ליום - בס"ה כ-700 טון. אם מוסיפים את התצרוכת הגדולה של בתי-הקפה ואת זריקות-הקרח הניתנות לירושלים, כדי להקל על מצב הגסיסה שם, היה מחסור של 10% בירושלים הגיע המחסור ל-70%, בחיפה ל-25%.

לכל הצרות האלה נוספו כמה צרות קטנות. ישנו משהו בציוודו של הפקיד הישראלי המונע בעדו לראות את הצורך בחלקי-חלוף. כתוצאה מכך נשברות מכוניות שערכן רבבות לירות, נהרסות מכוונות שאין להן תחליף. וכשם שבעלי מכוניות מנסים לתקן חלקים מקולקלים, במקום להחליפם בחדשים ומקוריים, עושים זאת גם מנהלי בתי-החרושת. התוצאה: קלקולים מתמידים - ביחוד במפעלי קרח, שציוודם רטוב תמיד, נהרס תוך 10 שנים.

כאשר מתקלקלת מכוונה, שובת הייצור. דרושות שעות, ולפעמים ימים, כדי לתקנה.

בינתיים יש הפרעות בחשמל. גם שם לא תוכנן הייצור לפי הצרכים האמתיים. הזרם שיובת כמה שעות בכל יום. וכשאין חשמל, אין קרח.

כך הוחמר המחסור עוד יותר. בהמקום 2400 טון קרח בכל הארץ, יוצרו רק 1800 טון. הגרעון: בדיוק רבע.

הסרטן האוכל. מה יהיה? השמש תחלש, ועמה הסבל. כבר ישנה הקלה. אט-אט יחזור המצב על כנו, בחדשי הסתיו.

אולם אם גם תחלוף הצרה, לפי שעה, בעוד חודשיים שלושה, אסור לשכוח את הלקח.

בארץ יש פיקוח. בארץ אין תכנון. זה הסרטן האוכל את המשק.

